

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa
6.Kbf.84/2016/7. szám

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. január hó 25. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hamis tanúzásra felhívás büntette és más bűncselekmények miatt **vádlott** ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Győri Törvényszék Katonai Tanácsa 2016. április 11. napján kihirdetett Kb.II.9/2015/23. számú ítéletét megváltoztatja.

Az előzetes mentesítésre vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzi.

A vádlottat kötelezi az eljárás során felmerült 66.423,- (hatvanhatezer-négyszázhuszonhárom) forint bűnügyi költség megfizetésére, az eljárás során felmerült további 192.395,- (százkilencvenkettőezer-háromszázkilencvenöt) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 5.440,- (ötezer-négyszáznegyven) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

I n d o k o l á s:

A Győri Törvényszék Katonai Tanácsa a 2016. április 11. napján kihirdetett Kb.II.9/2015/23. számú ítéletével **vádlottat** bűnösnek mondta ki 5 rb. a Btk. 276.§ (1) bekezdésébe ütköző hamis tanúzásra felhívás büntetében, 1 rb. a Btk.305.§ a) pontjába ütköző felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntetében és 3 rb. a Btk. 440. § (1) bekezdésébe ütköző felbujtóként elkövetett jelentési kötelezettség megszegésének vétségében, ezért őt halmazati büntetésül 1 (egy) év szabadságvesztésre és lefokozásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 2 (két) évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett végrehajtás esetére annak börtön fokozatáról és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról. Előzetes mentesítésben részesítette a vádlottat és kötelezte 213.535,-Ft bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú tárgyaláson jelen lévő katonai ügyész három napot tartott fenn a jogorvoslati nyilatkozatának bejelentésére, majd a törvényes határidőben fellebbezést jelentett be a vádlott terhére hosszabb tartamú börtönbüntetés kiszabása érdekében. Fellebbezésének írásbeli indokolásában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság túlzott mértékű jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek. A cselekmények tárgyi súlyára és a többszörös halmazatra figyelemmel a büntetési célok elérését álláspontja szerint végrehajtásában felfüggesztett, de hosszabb tartamban kiszabott szabadságvesztés szolgálja megfelelően.

Az ítélet kihirdetését követően a vádlott irányának megjelölése nélkül, a védője elsősorban enyhítés, másodsorban felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.617/2016/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést kiegészítésekkel tartotta fenn, míg a védelmi jogorvoslatokat megalapozatlannak tartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának 2015. május 20-án kelt 6.Kbf.68/2014/7. számú végzésében előírtaknak megfelelően az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékokat egyenként és összességükben is értékelve - a vádlott tagadása mellett - mérlegelési jogkörében eljárva, helyesen állapította meg a történeti tényállást. Indokolási kötelezettségének eleget tett, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem fogadta el a vádlott védekezését az ítélkezése alapjául. Ezért a másodfokú eljárásban eltérő tényállás megállapítására nincs törvényes ok, a mérlegelésen alapuló tényállást a felmentés érdekében támadó fellebbezés a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalmára figyelemmel nem vezethet eredményre. A büntetéskiszabás tekintetében utalt arra, hogy további súlyosító körülményként kell értékelni a szolgálati vétségek rendőri testületen belüli elszaporodottságát és különös nyomatékkal azt, hogy a vádlott a bűnüldöző hatóság hivatásos állományú tagjaként olyan büntetettek követett el, amelyek megakadályozására lett volna köteles. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet változtassa meg, halmazati büntetésként szabjon ki felemelt tartamú és próbaidejű végrehajtásában felfüggesztett börtönbüntetést, és mellőzze az előzetes mentesítésre vonatkozó ítéleti rendelkezést, egyebekben a határozatot hagyja helyben.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott védője perbeszédében a bejelentett fellebbezését fenntartva elsődlegesen védence bizonyítottság hiányában történő felmentését, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését kérte. Indítványozta az ügyészi fellebbezés elutasítását, a lefokozás mellőzését.

A vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott védőjéhez. Hivatkozott hivatástudatára, nem egészen 20 éves rendőri múltjára, negyedik gyermeke születésére, és sajnálta, hogy nem tudta az igazát bizonyítani.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az ellentétes irányú fellebbezésekre tekintettel a Be. 348.§ (1) bekezdés alapján bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt. Ennek során megállapította az ügy előzményeként, hogy 2012. évben került sor a vádirat benyújtására, a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 41(I.)Kb.2466/2013/17. számú, 2014. június 3. napján kelt ítéletét az I. r. vádlott vonatkozásában a fellebbviteli bíróság a 6.Kbf.68/2014/7. számú határozatával hatályon kívül helyezte, tekintettel arra, hogy az elsőfokú katonai tanács a vádat nem merítette ki, illetve részben túlterjeszkedett rajta. A megismételt eljárást lefolytató Győri Törvényszék Katonai Tanácsának eljárása perrendszerű volt, a szükséges bizonyítást lefolytatta, és mérlegelési jogkörében a vádlott, illetve a tanúk következetes, egymást kiegészítő vallomásaira figyelemmel állapította meg az ítéleti tényállást.

A vádlott ugyan tagadta a bűnösségét az eljárás során, de lényegében ténybeli beismerő vallomást tett a hamis tanúzásra felhívás büntette és a szolgálati vétség tekintetében, ugyanakkor következetesen tagadta a felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntettének elkövetését. Az elsőfokú katonai tanács a Be. 291. § (1) bekezdése alapján törvényesen olvasta fel a vádlott részletes írásbeli vallomását, kihallgatta a korábbi vádlottakat, valamint **tanú1, tanú2, tanú3** észlelő, **tanú4, tanú5, tanú6, tanú7** és **tanú8** közvetett, továbbá **tanú9, tanú10** és **tanú11** tanúkat. A bíróság bizonyítékot értékelő tevékenysége nem ellentétes a logika szabályaival, megindokolta, hogy miért fogadta el a tanúk vallomását a vádlott védekezésével szemben. A másodfokú bíróság is osztja az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a kihallgatott rendőrtanúk tekintetében nem merült fel

semmilyen adat arra nézve, hogy bármelyiküknek érdeke fűződne ahhoz, hogy a vádlottra nézve hamis vallomást tegyen, vallomásaik következetesek, egymást kiegészítik, okirati bizonyítékokkal alátámasztottak. Az elsőfokú katonai tanács az általa megvizsgált bizonyítékokat maradéktalanul értékelte, azokat összevetette a vádlott érdemi védekezésével ítélete 5. oldal második bekezdésétől a 10. oldal második bekezdéséig. Indokolási kötelezettségének teljes egészében eleget tett, és mérlegelési jogkörében terhelő történeti tényállást állapított meg ítélete 2. oldalától az 5. oldal első bekezdéséig.

A másodfokú bíróság az ítéleti tényállás személyi részét a vádlott nyilatkozata alapján a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel annyiban egészíti ki, hogy: „A vádlott szolgálati viszonya 2016. augusztus 31. napján közös megegyezéssel megszűnt. A vádlott négy gyermek részbeni tartására köteles. Jelenleg egy fuvarozó cégnél adminisztratív tevékenységet végez. Havi keresete 108.900 forint.”

Az előzőekben írt kiegészítéssel az elsőfokú bíróság ítélete már mindenben mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, és azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa elfogadta felülbírálata alapjául.

A másodfokú bíróság a vádlott felmentése érdekében előterjesztett fellebbezést nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság az általa okszerűen mérlegelt bizonyítékok alapján megalapozott tényállást állapított meg. A másodfokú eljárásban a vádlott védője új bizonyítékokra, illetve új tényre nem hivatkozott, nem merült fel továbbá olyan körülmény, amely miatt a másodfokú bíróság további bizonyítási eljárás lefolytatását tartotta volna szükségesnek. A Be.351.§ (1), valamint a Be. 352.§ (3) bekezdésében meghatározott bizonyítékok felülmérlegelését tilalmazó rendelkezések alapján a másodfokú bíróság irányadónak tekintette az elsőfokú ítéletben megállapított tényállást. Ezért a vádlott és védője által a bizonyítékok újraértékelése útján eltérő tényállás megállapítására és ezen keresztül a vádlott felmentésére irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács az általa megállapított tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és helyes az általa megállapított jogi minősítés is. Ugyancsak helytálló jogi indokolását ítélete 10-11. oldalán fejtette ki. A vádlott a történeti tényállásban rögzített azon magatartásával, hogy **tanú11** érdekében releváns tényre vonatkozóan hamis tanúvallomás megtételére próbálta rábeszélni a barátnője autójában utazó és a balesetben megsérült három utast, majd pedig két intézkedő kollégáját, megvalósította 5 rb. hamis tanúzásra felhívás büntetettét; azzal a magatartásával, hogy intézkedő kollégáját rábírta arra, hogy hivatali kötelességét megszegve - többek között - helyette is fújja meg a légalkoholmérőt, nehogy kiderüljön, hogy ittasan vezetett, megvalósította a felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntetettét; végül azzal a magatartásával, hogy három kollégáját rábírta fontos szolgálati ügyben valótlan tartalmú jelentés megtételére, amely a szolgálatra jelentős hátrány veszélyével járt, megvalósította 3 rb. felbujtóként elkövetett jelentési kötelezettség megszegésének vétségét.

A büntetés súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezés nem alapos, az enyhítésre irányuló védői fellebbezés ugyancsak alaptalan.

A másodfokú bíróság nem értett egyet a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség azon álláspontjával, hogy végrehajtásában hosszabb próbaidőre felfüggesztett és hosszabb tartamú szabadságvesztés szolgálja megfelelően a büntetési célokat a vádlott vonatkozásában. A másodfokú bíróság

álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács helyesen értékelte a súlyosító és enyhítő körülményeket, további enyhítő körülmény az időmúlás. A kiszabott egy évi szabadságvesztés nem eltúlzott, a további enyhítő körülményre figyelemmel a próbaidő tartamának felemelése sem indokolt. A lefokozás törvényszerű jogkövetkezmény az igazságszolgáltatás rendje elleni bűncselekmény elkövetése miatt akkor is, ha időközben a a szolgálati viszony megszűnt. Ugyanakkor a fellebbviteli bíróság arra az álláspontra helyezkedett - miután a vádlott súlyosan megsértette a rendőri működés törvényességébe vetett közbizalmat és nincs olyan nyomatékos körülmény, amelyre tekintettel érdemes lenne a bírói mentesítésre -, hogy az előzetes mentesítés nem indokolt, ezért azt a következőzetes bírói gyakorlattal egyezően mellőzte.

Az elsőfokú katonai tanács helytelenül állapította meg a bűnügyi költséget, ezért a másodfokú katonai tanács a Be. 338.§ (1) és (2) bekezdése, valamint a Be. 339. § (1) bekezdése szerint helyesbítette, illetve rendelkezett arról, hogy a másodfokú eljárásban a kirendelt védő eljárása folytán felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

A Győri Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa - helyes indokai alapján - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be.372.§ (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2017. január 25.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k. a tanács elnöke, Dr. Szabó Éva hb. alezredes s.k. előadó bíró, Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k. szavazó bíró

A Győri Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete a rendelkező részben írt változtatással jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2017. január 25.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke